

ÎNTÂLNIND BEATITUDINEA *Călătoria mea prin India alături de Ānandamayī Mā*

Eine ganz gewöhnliche Heilige Dir große Seele der
Anandamayi Ma Indienfahrt mit der bedeutendsten
Hindu-Heiligen der Neuzeit

MELITA MASCHMANN

ALMA SOFT

- SIBIU -

Cuprins

Nota editorului indian.....	5
Anandamayi Ma – Viața și opera sa	9
Preludiu	25
Viața în ashram	33
Banaras – printre hinduși.....	55
Discuții filozofice pe Gange.....	71
Est și vest: două puncte de vedere	89
Post și meditație în Ahmedabad.....	111
Hindu și parsi – atitudini despre viață și credință.....	131
Calcutta – Sacrificii însângerate pentru Kali, „Zeița Milei”	143
Evlavie hindusă și creștină	163
Bodh Gaya: Locul în care Buddha a atins starea de Buddha.....	201
Tapasya, Kundalini și Teoria Vibrațiilor	223
Realități vest - est	241
Astfel vorbește Anandamayi Ma	253
Glosar de termeni sanscriți.....	265

Capitolul 1

Anandamayi Ma – Viața și opera sa

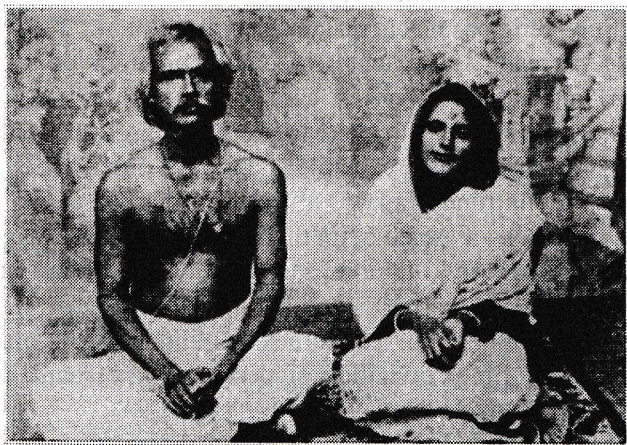
Ma s-a născut pe 30 aprilie 1896, într-un sat care se numește Kheora în estul Bengalului. Numele său era Nirmala Sundari Devi. Nirmala înseamnă „cea pură,” Sundari, „cea frumoasă,” și Devi „zeiță.” Acest Devi este dat deseori ca un *epitheton ornans* care urmează numelui unei fete de Brahman. Părinții ei proveneau dintr-o castă Brahmană superioară. Se presupune că în familia mamei sale au existat câțiva pandiți erudiți. Se povestește că o femeie din familia ei și-a pus degetul în foc, în timp ce rămășițele pământești ale soțului ei ardeau, pentru a constata dacă simte durere și, apoi, s-a aruncat în foc cântând. După cum spune tradiția, o astfel de jertfă de sine este considerată ca fiind mântuitoare; doar atunci când își urmează soțul în moarte, o femeie atinge un nivel atât de ridicat de perfecțiune religioasă încât nu simte durere.

Casa în care s-a născut Ma era înconjurată de case de fermieri musulmani săraci cu care familia ei hindusă trăia în prietenie. Există două lucruri care se povestesc repetat despre copilăria sa. Citez niște exemple: Familia a observat faptul că Nirmala, copilă fiind, după ce a învățat să vorbească, povestea lucruri care au avut loc cu puțin timp după nașterea sa, cum ar fi vizita unor membrii ai familiei sau tăierea unui copac. Am mai auzit și faptul că părinții ei erau îngrijorați pentru că, spre deosebire de alți copii, ea vorbea cu animalele și plantele, aparent și cu ființe invizibile și deseori era neatentă pentru perioade mai mari de timp.

Când Nirmala s-a apropiat de vârsta de treisprezece ani, a fost căsătorită cu un Brahman din Bengal, Srijut Ramani Mohan

Chakrawarty. El era cu mult mai bătrân decât Ma și ea îi spunea Bholanath (unul dintre numele date lui Siva; și anume „Zeul ființelor umile”). El a murit de variolă în 1938 în *ashram*-ul din Kishenpur (Dehradun). Cât timp a fost bolnav, Ma însăși a avut grijă de el și a înlăturat pe toată lumea din casă pentru că nu vroia ca aceștia să plângă sau să se tânguie. Ma și Bholanath au dus, încă de la început, o viață de abstenență sexuală. Pe patul de moarte, el o numea mama lui. Mai mult ca sigur că a recunoscut misiunea misterioasă a fetei copilăroase care i-a fost încredințată în căsătorie și se spune că la început își spunea primul ei discipol și servitor și întotdeauna au trăit astfel.

Este adevărat că extazul religios al tinerei sale soții a devenit tot mai vizibil pentru ceilalți. Se pare că acest lucru l-a deranjat pe Bholanath. Am citit o relatare în care se spunea că a consultat un medic, Dr. Mahendra Chandra Nandi, care provenea dintr-o familie de înțelepți și exorciști. Doctorul a fost șocat și și-a exprimat neputința – în acest caz, nu era vorba de a trata pe cineva care era posedat, ci de starea de adorare a unui suflet eliberat de ignoranță (*jivanmukta*).

cu soțul Bholanath

R Bholanath a sosit în Dhaka în 1923 și a preluat conducerea Shahbag-ului, o grădină mare care aparținea unui nawab. Ma avea 27 de ani. Treptat, un cerc crescând de hinduși credincioși, care erau atrași de ea, s-au adunat în această grădină aproape în fiecare seară. Familia ei a fost martoră când în timpul unei *kirtana* a intrat într-o transă în care a rămas timp de peste zece ani. După aceea, vestea extazului ei religios s-a răspândit din om în om. În același timp, extazul ei părea a deveni tot mai intens și polimorfic.

Doresc să scriu despre ceea ce mi s-a spus și ceea ce corespunde declarațiilor oficiale deja publicate. Dar voi sări peste multe declarații care, cred eu, sunt prea subiective sau clar exagerate. Din punct de vedere cronologic sau din perspectiva complexității evenimentelor relevante, descrierea pe care o pot da este parțială sau rezonabil de corectă. Există două motive pentru acest fapt: doar o parte din relatările din Bengal despre viața lui Ma au fost traduse în engleză și, în plus, am avut acces doar la o selecție de povestiri în engleză. Ceea ce mi s-a relatat de către cei care își mai amintesc despre zilele de început este limitat ca valoare documentară.

Și totuși, după ce am verificat seriozitatea multor fapte prezentate aici, cum am putut mai bine, sunt convinsă că ele corespund adevărului evenimentelor acelor vremuri, deoarece au fost confirmate în mai multe moduri și de către oameni de încredere. Din cauza caracteristicilor lor asiatice ele n-au putut fi reproduse identic. Trebuie înțeles că ele se referă la sfere de experiență care sunt aproape străine unei persoane din vest, atât pentru mine cât și pentru cititori. Și totuși, îl rog pe cititor să înceapă cu prezumția că ceea ce citește – oricât de incredibil pare – este probabil posibil într-o lume în care fundamentele spirituale sunt radical diferite de ale vestului contemporan.

Când Ma a venit la Dhaka împreună cu soțul ei, petrecuse deja un an în tăcere absolută și a păstrat această tăcere pentru încă doi ani. Iată o relatare a ei din perioada de dinainte, scrisă de un academician. Traduc cuvânt cu cuvânt:

Respect pentru oameni și cărți

„În acea perioadă, acest corp gătea, făcea curat și făcea tot felul de lucruri prin gospodărie, avea grijă de mama, tata și de Bholanath. Dar, de fapt nu-l deservea decât pe Dumnezeu. Pentru că, atunci când îi serveam pe tata, mama, Bholanath sau pe ceilalți, îi consideram ca manifestări diferite ale Atotputernicului și i-am slujit gândind acest lucru. Când ședeam să pregătesc masa, o făceam ca și când era un ritual religios, deoarece hrana era pentru Dumnezeu. Nu aveam decât o singură dorință: să-l deserves pe Dumnezeu în tot ceea ce fac și să fac totul în numele Său.”

Ma spune într-o altă relatare că, în acea perioadă, s-a subordonat în obediență totală soțului ei. A făcut, în amănunt, tot ceea ce-i ordona el, și nu i s-a opus deloc. Ceea ce Ma făcea pentru soțul ei este realizat de un număr infinit de femei indiene. Totuși, în timpul acestei perioade, extazul său religios era tot mai puternic, pentru că era declanșat de *kirtana*. De exemplu:

„Ma se ridica brusc, stătea pe vârful degetelor de la picioare, își ridica mâinile și-și dădea capul pe spate. Stătea în această poziție mult timp. Ochii săi erau focalizați pe un obiect la orizont. Era atât de atrasă de el, încât întregul ei corp aproape se ridica de pe pământ. Treptat, începea să-și miște picioarele, dansând ușor, urmărind o muzică, la fel ca o păpușă trasă de o sfoară invizibilă. Ochii ei nu vedeau nimic din tot ceea ce o înconjură. Iar fața îi strălucea de o fericire răpitoare.”

Se spune în mod repetat: „Brusc, lumina strălucea din interiorul ei.”

Unul dintre observatori afirmă: „Eram convinși că o Putere Divină pune stăpânire pe corpul ei. Era purtată prin formele schimbătoare ale dansului de o mare frumusețe. Am fost izbit de acest amănunt trivial: părul de pe corpul său stătea măciucă în timpul acestei experiențe extatice. Când te uital în ochii ei, aveai impresia că era complet detașată de aceste manifestări. Pentru că ceea ce i se întâmpla era pe un total alt plan. Dintr-o

dată, i se închideau ochii, și corpul său cădea la pământ. Rămânea acolo cu capul pe spate. Își venea în fire doar a doua zi sau în jurul orei 10 seara. Uneori, își revenea din transă chiar mai repede. Și, când se trezea, râdea și plângea în același timp. Corpul său lua o poziție yoghină. În acel moment, auzeam un murmur în gâtul ei. Un pic mai târziu, sunetul se transforma într-un bolborosit și, în final, se auzea un cântec extrem de melodios. Nenumărate imnuri vedice ieșeau de pe buzele ei în astfel de ocazii. Doar câteva persoane erudite au învățat să vorbească sanscrită atât de ușor și de liber cum făcea ea în acele momente, deși ea nu avea nici o educație.”

Dar era imposibil să notezi imnurile religioase pentru că Ma le rostea foarte repede. Când i se cerea să verifice corectitudinea textelor care erau notate, refuza. „Nu-mi aduc aminte de nici unul.” Când rostea toate aceste rugăciuni, lacrimi începeau să-i curgă pe obraji, dar fața sa rămânea transfigurată în preafericire.

Iată un exemplu de rugăciune care a fost publicată:

„Ești lumina Universului și spiritul care-l stăpânește. Apari printre noi! Înlătură toate grijile. Apari printre noi! Ești existența în care trăiesc; ești prezent în inimile acestor credincioși. Ești încarnarea tuturor zeităților și, într-adevăr, ai ieșit din mine... Caut adăpost în tine. Ești refugiul meu și ultimul meu loc de odihnă. Ia-mi toată existența în tine. Apari în două forme: ca mântuitor și ca un credincios care caută mântuirea... Am creat totul după imaginea Mea. Am trimis totul în lume și ei și-au găsit în sfârșit refugiul în Mine. Credința în Mine este cauza lui *moksa*. Totul Îmi aparține. *Rudra* își datorează toate puterile numai Mie și, în același timp, cânt slava lui *Rudra* care este revelată în toată creația și care este cauza întregii creații...”

Conform credinței hinduse, cel iluminat realizează unitatea, fără a face diferențiere între cel ce se roagă, rugăciune și obiectul venerației. O astfel de experiență este exprimată aici în brusca „schimbare de rol” între credincios și cel care este venerat.

Deși Ma nu a fost niciodată instruită de vreun profesor corpul său, se spune, lua în acele momente un număr mare de poziții yoghine extrem de complexe și de diferite. De fapt, nu făcea yoga, dar corpul său adopta astfel de poziții fără efort și fără ca ea să urmărească aceasta. Ceea ce alți oameni obțineau după ani de practică, în ea înflorea instantaneu și în mod repetat.

S-a menționat deseori că Ma era încărcată spiritual în acele momente, lucru care îi făcea pe oamenii sensibili care îi atingeau picioarele să leșine. Ma însăși spunea: „Mă străbătea un șoc electric în momentul în care cineva îmi atingea picioarele. Uneori, corpul meu devenea brusc rigid.”

Mai există o menționare a unui alt fenomen fizic. Perioade lungi, corpul lui Ma devenea complet insensibil la durere. Acest stadiu este tipic într-o etapă din yoga. De exemplu: într-o zi, a pus o bucată fierbinte de cărbune pe piciorul ei și privea cu interes amuzant cum îi făcea o gaură mare pe piele. Rana se vindeca doar după câteva luni de supurație. Unul dintre apropiații ei s-a îndoit de insensibilitatea ei la durere.

„De ani de zile, Ma căpătase capacitatea de a produce toate formele de *samadhi*. În toiul conversației, ochii ei se dilatau brusc și luau o expresie a Infinitului; membrele i se relaxau și părea a fi total preocupată de Sine; ritmul respirației îi încetineea și, în final, se oprea; corpul său devenea rece; mâinile și picioarele erau ca de piatră. Totuși, totul din ea dădea impresia unei mari tandreți și fragilități. Fața își pierdeă toată prospețimea și viața: nu exprima nici bucurie, nici tristețe. Deseori ne-am temut că viața i se va stinge încet. Uneori, această apatență că este moartă dura timp de patru sau cinci zile; în ciuda tuturor eforturilor noastre, nu puteam să o ajutăm să-și revină în simțiri mai repede.

Când Ma își revenea, mânca puțin. Nu putea să meargă decât cu mare dificultate, dar fiecare celulă a corpului său era plină de bucuria care provenea din unirea cu Divinul ce continua să strălucească din interiorul său. Aveam impresia că s-a întors din

regiuni extraterestre. În ochii ei exista o expresie a iubirii universale.”

Îndemnată de discipolii săi, Ma practica ritualuri religioase în perioada în care a trăit în Shahbag. Prietenii ei aveau toate motivele să se simtă plini de admirație și uimire pentru modul în care realiza ritualuri foarte complicate și de durată conform *sastras*-urilor. În timp ce le practica recita *mantr*e pe care nu le învățase dinainte, așa cum fac preoții. Există o relatare a ritualului *Kali-puja* din Dhaka ce are un element de mister:

„Ca fulgerul, Ma a traversat camera plină de oameni și s-a așezat atât de aproape de statuia Zeiței încât a atins-o. *Sari*-ul i-a alunecat de pe umăr și pielea ei, care de obicei era auriu-maronie, a arătat dintr-o dată neagră ca cerneala (*kali* = „Cea neagră”). Limba îi atârna din gură (ca limba Zeiței din reprezentare). A poruncit imediat: „Închideți ochii”. Când i-am deschis, am văzut că Ma era acoperită cu flori (ca statuile zeilor care sunt decorate cu ghirlande în timpul *puja*), și Bholanath realiza *puja* în fața ei, ca și cum ea ar fi fost Zeița”.

Iată o altă povestire:

“Ma a șezut o mare perioadă de timp retrasă în ea însăși lângă statuie (a zeiței). Apoi, a început *puja*. Părea, încă o dată, că toate mișcările sale erau dirijate de o mână misterioasă, în timp ce ea era pierdută într-o transă profundă. Psalmodia *mantr*e, își pune flori pe propriul cap, își pune pastă de santal pe ea în loc să o întindă pe statuie. Doar din când în când pune flori și pe aceasta.

După ce am spălat capra care trebuia sacrificată, am pus-o în poala lui Ma. Plângea în timp ce a mângâiat-o. Apoi, a psalmodiat *mantr*e și a atins toate părțile caprei și le-a binecuvântat. La sfârșit, a șoptit o *mantra* la urechea animalului. Când capra i-a fost luată din brațe, a luat un cuțit și s-a întins pe jos cu fața în sus o perioadă îndelungată de timp. Când și-a pus cuțitul pe gât, a țipat de trei ori. Părea a fi sunetul de teamă al unui animal pregătit pentru sacrificare. Când capra a fost mai

târziu sacrificată, nu s-a mișcat și nu a scos nici un sunet. Doar o mică picătură de sânge i-a curs, cu greu, din rană”.

Aceasta este o altă manifestare a unității. Eu sunt cel care face sacrificiul, cel pentru care se face sacrificiul și cel care este sacrificat.

Între cea de a doua și a treia decadă a vieții sale, Ma se abținea deseori de la mâncare pentru perioade lungi de timp. Unul dintre călugări mi-a spus că, în acea vreme, Ma putea trăi fără hrană. Totuși, ea însăși a spus „Întotdeauna dați-mi o dată pe zi o cantitate mică de hrană, altfel, voi uita complet să mănânc”. O altă relatare povestește:

„Ma a mâncat doar o mână de orez zilnic, nimic noaptea, timp de cinci luni. Opt - nouă luni, dieta sa a constatat într-un fruct și apă de două ori pe zi; patru - cinci luni, doar un deget de mâncare, o dată ziua și o dată noaptea. Cinci - șase luni: în fiecare dimineață și seara trei boabe de orez, și, în timpul zilei, de la două până la trei fructe. Erau intervale între aceste perioade de post când mânca normal”.

Odată, în timpul unei conversații, a povestit despre perioada când trăia cu doar câteva boabe de orez. „Pare un miracol. Dar se poate face pentru că nu este imposibil. Corpul nu are neapărată nevoie de tot ceea ce mâncăm în mod obișnuit. Astfel, el excretă după ce a reținut esența”. O consecință a *sadhana*-ei este faptul că organismul se poate adapta astfel încât să poată trăi din ceea ce absoarbe din aer și din elementele mediului înconjurător, separat de propriile rezerve.

Începând cu anul 1924, Ma nu a mai consumat nimic solid sau lichid cu mâinile ei; era hrănită. Într-o zi – mi-a povestit cineva care a fost martor la acest lucru – mâna ei deveni neputincioasă când dori să ia mâncarea ca de obicei, dar nu putu să o facă deși își putea folosi mâinile pentru alte treburi. Explicația lui Ma era: „Întotdeauna mănânc cu mâna mea. Mâna mea este mâna fiecăruia”. Poate ar trebui să vă reamintesc în acest context că statuile zeilor din temple sunt hrănite, ca și cum

ar fi ființe umane. Nu am putut găsi nici o altă explicație pentru acest fenomen.

Privind acest subiect în mod superficial, putem avea impresia că Ma a trecut printr-o „Școală a Înțelepciunii” în anii în care a practicat yoga, tăcerea, postul, etc. Dar ea spune explicit: „Numai m-am prefăcut că fac *sadhana*”. - „Ființa umană trebuie să se nască iar și iar pentru a atinge un anumit nivel de iluminare pe una dintre căile *sadhana*-ei. (O viață nu este de ajuns.) Dar pentru acest corp nu este decât o joacă”.

În altă parte, Ma spune: „Vă spun că ceea ce sunt astăzi, am fost încă din copilărie. Dar, când diferite stadii din *sadhana* se manifestau prin acest corp, î s-a întâmplat ceva, și anume, tănuirea naturii adevărate a Sinelui. Cât de ignorantă eram atunci ? De fapt, era cunoaștere mascată de ignoranță”. Am auzit oamenii vorbind frecvent despre secretul acestui „act dualist” pe care Ma îl practica pentru a-și atrage prietenii într-o *sadhana* variată și intensă. Dar, în același, timp mă întreb dacă această interpretare nu este prea superficială.

Trebuie să menționez aici un incident: Soțul lui Ma și câțiva prieteni s-au întâlnit cu ea, când se ruga aproape de mormântul unui fachir după principiile Coranului. Ocazional, situații similare se repetau. Și Ma era complet fluentă în complexitatea rugăciunilor musulmane, deși, atunci când era întrebată, spunea: „eu nu știu nimic despre ele”. Mai spunea atunci și că ea comunica cu sufletele învățaților și sfinților musulmani care au murit, și deseori era vizitată de ființe care nu mai sunt în viață, printre noi.

Am auzit deseori spunându-se că, în anul în care a devenit faimoasă datorită minunatelor sale capacități spirituale, Ma era supusă în mod repetat unui fel de „inchiziție” de către un cerc de *pundiți* învățați. I se puneau întrebări la care numai un om bine pregătit în Sfânta Scriptură putea să răspundă iar ea răspundea fără urmă de ezitare. Acest lucru îi uimea pe învățați și nimeni nu-și putea explica cum putea ea să realizeze acest lucru.